

Sygn. akt III Ca 1837/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Teresa Kołeczko - Waclawik (spr.)

Sędzia SO Barbara Braziewicz

Sędzia SR (del.) Anna Hajda

Protokolant Aleksandra Sado – Stach

po rozpoznaniu w dniu 9 kwietnia 2014 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa H. K.

przeciwko J. K. (1) i P. K.

o wydanie rzeczy ruchomej

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 27 sierpnia 2013 r., sygn. akt I C 1841/12

1. oddala apelację;

2. zasądza od powódki na rzecz pozwanych solidarnie kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSR (del.) Anna Hajda SSO Teresa Kołeczko – Waclawik SSO Barbara Braziewicz

Sygn. akt III Ca 1837/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach nakazał solidarnie pozwany J. i P. K. wydanie powódce H. K. pięciolitrowego garnka z pokrywką termiczną zestawu Z. Uniwersał, nowego, patelni teflonowej ze szklaną pokrywą termiczną o średnicy 24 cm, nowej, wagi kuchennej z wyświetlaczem elektronicznym w kolorze srebrnym i miską ze stali nierdzewnej model F. (...), nowej, lodówki firmy (...) używanej z oddzielnym zamrażalnikiem od góry w kolorze białym o wysokości 140 cm, oddalił powództwo w zakresie żądania wydania zamrażarki skrzyniowej (...) firmy (...), używanej, zasądził z tego tytułu na rzecz powódki kwotę 100 złotych, oddalił żądania wydania 20 kompletów 72 elementowych sztućców wykonanych ze stali nierdzewnej o wartości 3000 złotych, a także w zakresie żądania ewentualnego zasądzenia na jej rzecz kwoty 3000 złotych i orzekł o kosztach procesu.

Sąd 1 instancji ustalił, że syn powódki M. D. wraz z pozwany prowadzili działalność gospodarczą w zakresie gastronomii. Ponieważ na początku działalności nie posiadali własnego sprzętu użycyli go od osób trzecich. Po uruchomieniu w ramach działalności baru (...), syn powódki przywiózł z domu 5 litrowy garnek z pokrywą termiczną, patelnię teflonową ze szklaną pokrywą, wagę kuchenną z wyświetlaczem elektronicznym, używaną lodówkę

z oddzielnym zamrażalnikiem. Rzeczy te były własnością powódki. Ponadto od babci S. C. M. D. użyczył na cele działalności gastronomicznej używaną zamrażarkę skrzyniową Mors. Zgłoszone roszczenie rozpatrywał w oparciu o regulację art. 710 i n. k.c.

W dniu 15 grudnia 2009r. pozwany P. K. kupił 15 kompletów sztućców liczących 72 elementy każdy.

W maju 201 Or. M. D. zakończył współpracę z pozwanymi.

Zgłoszone roszczenie rozpatrywał Sąd Rejonowy w oparciu o regulację art. 710 i n.

k.c.

Pozwani uznali żądanie wydania 5 litrowego garnka, patelni teflonowej, wagi kuchennej i lodówki Polar, a uznanie to w okolicznościach sprawy w ocenie Sądu Rejonowego nie budziło wątpliwości w kontekście regulacji art. 213 § 2 k.p.c. Ponieważ użyczenie rzeczy na poczet działalności gastronomicznej nastąpiło do czasu zakupu przez prowadzących tę działalność własnego sprzętu, ale do zakupu nie doszło, gdyż w październiku 201 Or. działalność zakończyła się, w ocenie sądu I instancji doszło do rozwiązania umowy użyczenia i powódka uprawniona była do żądania wydania jej użyczonych rzeczy, przy czym w zakresie żądania wydania zamrażarki, jako spadkobierczyni jej właścicielki S. C.. Ponieważ w dniu wydania wyroku pozwani nic wiedzieli gdzie znajduje się zamrażarka, która już wcześniej była niesprawna, Sąd Rejonowy oddalił żądanie jej wydania, a uwzględnił roszczenie ewentualne o zapłatę jej wartości określonej przez strony na 100 zł.

Odnośnie żądania wydania sztućców sąd I instancji ustalił, oceniając zeznania powódki i świadków w tym przedmiocie, że powódka nic udowodniła, iż zawarła z synem M. D. umowę zlecenia na podstawie której, był on zobowiązany do zakupu sztućców za jej pieniądze i przekazanie ich w drodze użyczenia na potrzeby działalności gastronomicznej. Z tej przyczyny żądanie ich wydania oddalił, oddalając jednocześnie żądanie ewentualne zapłaty z tego tytułu kwoty 3000 złotych.

O kosztach procesu orzekł na podstawie art. 100 k.p.c.

W apelacji w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w pkt. 4 wyroku tj. oddalającego żądanie wydania sztućców i ewentualnego żądania zapłaty kwoty 3000 złotych i w zakresie pkt. 5 orzekającego o kosztach procesu powódka zarzuciła:

- naruszenie art. 232 k.p.c. w zw. z art. 3 k.p.c., art. 227 k.p.c. i art. 6 k.c. poprzez-
- przyjęcie, że powódka nic udowodniła zawarcia umowy zlecenia z M. D. na mocy której, miał on zakupić dla powódki sztućce oraz przekazać je w drodze użyczenia spółce, podczas gdy ustalenia te są sprzeczne z zeznaniami świadków potwierdzających przekazanie pieniędzy na zakup sztućców' i korzystanie z nich przez spółkę,
- poprzez brak jasnego wskazania motywów oddalenia powództwa w części co do kwoty 3000 złotych,
- wyprowadzenie z materiału dowodowego, tj. zeznań świadków: J. K. (2), M. S., M. D. i S. D. wniosków z nich wynikających, a ponadto sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, że powódka nic udowodniła swego roszczenia wobec sprzeczności owych zeznań,
- naruszenie art. 231 k.p.c. poprzez uznanie za nieudowodniony fakt zakupu sztućców na rachunek powódki, z której korzystała spółka na podstawie umowy użyczenia, pomimo istnienia ku temu dostatecznej podstawy w zebranych materiale dowodowym w postaci zeznań świadków, przesłuchania powódki, zdjęć,
- naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i dokonanie błędnej oceny poprzez wyprowadzenie z materiału dowodowego . a to zeznań świadków J. K. (2), M. S., S. D. i M. D. oraz powódki wniosków z niego nie wynikających, a ponadto sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania

i doświadczenia życiowego, że powódka nie przekazała M. D. pieniędzy z zastrzeżeniem zakupu sztucców na jej rzecz,

- naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. polegające na nie wskazaniu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dowodów, na których sąd się oparł i dał im wiarygodność i moc dowodową,
- naruszenie art. 386 § 4 k.p.c. poprzez nierozpoznanie istoty sprawy i oparcie postanowienia jedynie na przesłankach unicestwiających twierdzenia pozwanej bez przeprowadzenia w całości postępowania dowodowego.

Przedstawiając powyższe zarzuty wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez uwzględnienie powództwa i nakazanie pozwanym wydanie 20 kompletów 72 elementowych sztucców wykonanych ze stali nierdzewnej o kształcie klasycznym, w stanie nowym, ewentualnie o zasądzenie na jej rzecz wartości zakupionych sztucców w wysokości 3000 złotych z odsetkami od dnia wniesienia pozwu i zasądzenie kosztów procesu za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Pozwani wnieśli o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja jest bezzasadna.

Wbrew wywodom powódki poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne w zakresie żądania wydania sztucców ewentualnie zapłaty na jej rzecz kwoty 3000 złotych nic wykazują sprzeczności z materiałem dowodowym, a wręcz przeciwnie, mają w nim odzwierciedlenie. Dokonana przez sąd I instancji ocena materiału w ramach przysługujących mu uprawnień z art. 233§ 1 k.p.c. nie wykazuje nieprawidłowości w rozumowaniu, błędów logicznych czy też niezgodności z doświadczeniem życiowym, a wysnute zeń wnioski są trafne i w pełni zasługują na podzielenie.

Przytoczona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku argumentacja w postaci szczegółowej analizy zeznań powódki i powołanych w nim świadków wskazuje, jak trafnie ocenił Sąd Rejonowy, iż powódka nie udowodniła, by zawarła z M. D. umowę zlecenia na mocy której, miał on zakupić dla powódki sztucce oraz przekazać je w drodze użyczenia na potrzeby działalności gastronomicznej. Z zeznań najbardziej zainteresowanego świadka właśnie M. D. wynika, że pieniądze w kwocie 3000 złotych pożyczył od rodziców z końcem 2009r. Ten właśnie świadek w żadnym razie nie potwierdził twierdzeń powódki, o rzekomej umowie zobowiązującej go do zakupu sztucców na rachunek powódki i późniejszego użyczenia sztucców na potrzeby działalności gastronomicznej. Zarówno M. D. jaki i powódka nazywali wprost dokonaną operację pożyczką, a rozpoczęcie przez syna powódki jej spłaty dowodzi, że taki w istocie charakter umowa ta miała.

W tych okolicznościach na pełne podzielenie zasługuje ocena sądu I instancji co do bezzasadności skierowanego w stosunku do pozwanych żądania wydania sztucców jak też ewentualnego żądania zapłaty. Stroną zawartej z powódką umowy pożyczki nie byli pozwani, ale wyłącznie jej syn M. D..

Z powyższych względów, skoro zaskarżone orzeczenie jest prawidłowe, apelacja jako bezzasadna została oddalona na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. zasądzając na rzecz pozwanych wynagrodzenie ich pełnomocnika w stawce minimalnej.

SSR (del.) Anna Hajda SSO Teresa Kołeczko – Waławik SSO Barbara Braziewicz